

αὐτὴν εἶναι ὅμοιος μὲ τὸ βακοςυλλέχτη πού στὶς αὐλὲς μαζεύει ὅ,τι σάπιο καὶ περιττό, μὰ πολλὲς φορὲς κλίνει καὶ τίποτε γερὸ καὶ χρήσιμο.

Γιομάτος ἀπὸ μυρωδιὰς τοῦ μαρσαμοῦ καὶ τῆς φθίσης, σκεπασμένος μὲ τὴ φρίκη, ψυχρὸς, πιχτικὸς, ἄφωνος, σκυθρωπὸς σὰ μαῦρον αἰνίγμα στέκεται μπροστὰ στὸν Ἄνθρωπο ὁ Θάνατος, ἐνῶ ἡ Σκέψη μὲ προσοχὴ τὸν μελετᾷ, ἡ Σκέψη ἡ δημιουργὸς, ἡ φωτεινὴ σὰν ἥλιος, γιομάτη ἀπ' ἀνόητο θράσος καὶ γεμάτη περήφανη συνείδηση τῆς ἀθανασίας...

Ἔτσι προχωρεῖ ὁ ἀνίσχυρος Ἄνθρωπος ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σκότος τῶν διαφόρων αἰνιγμάτων τῆς Ζωῆς — προχωρεῖ μπροστὰ καὶ ψηλότερα, πάντοτε μπροστὰ καὶ ψηλότερα.

II

Νὰ ὅμως κουράστηκε, κλονίζεται καὶ στενάζει. Ἡ φοβισμένη καρδιά ζητεῖ τὴν Πίστη καὶ ποθεῖ τὰ τρυφερά χαϊδέματα τῆς Ἀγάπης.

Καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τὴν Ἀδυναμία γεννημένα πουλιά — ἡ Μελαγχολία καὶ ἡ Ἀπογοήτευση — δυὸ κακόμορφα πουλιά, τοῦ ψάλλουν λυπητερά τὸ χλιβερό τραγούδι ὅτι αὐτὸς — ὁ Ἄνθρωπος — εἶναι μηδαμινὸ ζωῖο, ὅτι περιορισμένη εἶναι ἡ συνείδησή του, ἀνίσχυρη ἡ Σκέψη του, γελοία ἡ ἀγία περηφάνια του καὶ... ὅ,τι κι ἂν κἀνὲρ θάποθάνη.

Τρέμει ἡ καρδιά του σὰν ἀκούει τὸ χλιβερό αὐτὸ τραγούδι, τὸ ψεύτικο καὶ κακὸ· οἱ βελόνες τῆς ἀμφιβολίας περνοῦν τὸ μυαλό του καὶ στὰ μάτια του λάμπει τὸ δάκρυ τοῦ πόνου.

Καὶ ἂν εἴη περηφάνια μέσα του δὲν ἐπαναστατήση, ὁ φόβος τοῦ θανάτου τὸν ῥίχνει μέσα στὴ φυλακὴ τῆς Πίστης· ἡ Ἀγάπη νικῆτρα τὸν σέρνει μὲ χαμόγελα στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ ὑπόσχεσες εὐτυχίας σκεπάζει τὴν θλιβερόν του ἀδυναμία τοῦ νὰ εἶναι ἐλεύθερος καὶ σκεπάζει ἀπὸ τῆς ἄλλο τὸ μέρος τὸν ἀχόρταγο τοῦ ἐνστίχτου δεσποτισμοῦ.

Μονιασμένη μὲ τὸ Ψέμα ἡ ντροπαλὴ Ἑλπίδα τραγουδαῖ τραγούδια γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀπραγμασύνης καὶ μὲ ὠραία λόγια ἀποκοιμίζει τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν σπρώχνει στὴ γλυκεῖαν ἀγκάλη τῆς Ὀληρίας καὶ στὰ χέρια τῆς Μελαγχολίας, τῆς θυγατέρας ἐκείνης. Καὶ σύμφωνα μὲ τίς προτροπὰς τῶν τυφλῶν αἰσθημάτων γεμίζει τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του μὲ τὸ εὐχάριστο δηλητήριο τῆς Ψευτιάς, ποὺ καθαρὰ διδάσκει ὅτι γιὰ τὸν Ἄνθρωπον δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος ἐξὸν ἀπὸ τὸ κτεῖνον ποὺ φέρνει ἀπὸ τὸ Ἐγὼ στὴν ἡρεμνὴ Εὐχαρίστηση.

Μὰ ἡ Σκέψη εἶναι περήφανη καὶ ὁ Ἄνθρωπος ἀγαπητὸς της — μάχεται κατὰ τῆς Ψευτιάς καὶ ὁ κάμπος τῆς μάχης εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Ἀνθρώπου. Σὰν ὀχτρὸς τὸν παρακολουθεῖ, σὰν παράσιτο κατατρῶει τὸ μυαλό του, ἀλύπητα βαραίνει τὴν καρδιά του μὲ τὸν πόθο τῆς Ἀλήθειας, ποὺ ἂν καὶ σιγᾶ-σιγὰ μεγαλώνει ὅμως φαίνεται ἀνάμεσα στὶς πλάνες σὰν καυτερό λουλούδι γεννημένο ἀπὸ τὴ Σκέψη.

Μὰ ἂν ὁ Ἄνθρωπος φαρμακώθηκε ἀπὸ τὸ Ψέμα χωρὶς νὰ παίρῃ γιатρεία καὶ πιστεύει ἀτράνταχτα ὅτι στὴ γῆς δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἀνώτερη ἀπὸ τὸ νὰ γιομίσῃ κανεὶς τὴν κοιλία του, τότε ἡ Σκέψη ῥίχνει κάτω τὰ φτερά της καὶ... κοιμάται ἀφήνον-τας τὸν Ἄνθρωπο δούλο τῆς καρδίας του.

Κι ὁ Ἄνθρωπος χάνει τὸ Ἐγὼ του καὶ γίνε-ται ζῶο χωρὶς περηφάνια καὶ Σκέψη.

Μὰ ἂν στὸν Ἄνθρωπον ἀνάψῃ μέσα του ἡ ἀγα-νάκτηση θὰ ξυπνήσῃ τὴ Σκέψη, καὶ... νὰ, ξανά

πάλι βαδίζει μακρύτερα, μόνος του σὲ δρόμο τρανὸ σπαρμένον ἀγκάθια, μόνος του ἀνάμεσα στὶς ἀμφι-βολίες καὶ στοὺς δισταγμούς του, μόνος του ἀνάμεσα στὰ ῥημάδια τῶν παλαιῶν ἀληθειῶν.

Μεγαλόπρεπος, περήφανος καὶ ἐλεύθερος παρατη-ρεῖ πρὸς τὰ μάτια τῆς Ἀλήθειας καὶ λέγει πρὸς τίς ἀμφιβολίες του:

— «Ἀπατάτε ὅταν λέτε ὅτι εἶμαι ἀδύνατος, ὅτι ἡ συνείδησή μου εἶναι περιορισμένη. Αὐτὴ μεγα-λώνει. Τὸ γνωρίζω, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι, ... μεγαλώνει μέσα μου.

«Καταλαβαίνω τὸ ὕψος τῆς Συνείδησής μου μὲ τὴ δύναμη τῶν βασάνων μου, καὶ γνωρίζω ὅτι ἂν αὐτὴ δὲ μεγαλώνει δὲ θὰ βασανίζομαι περισσότερο τώρα παρ' ὅ,τι προτύτερα».

— «Ἀλλὰ σὲ κάθε μου βῆμα, ἐπειδὴ ζητῶ πάντοτε κάτι τι μεγαλύτερο, περισσότερον αἰσθάνο-μαι, βαθύτερα βλέπω καὶ ἡ γρήγορη αὐτὴ αὐξηση τῶν πόθων μου εἶναι τὸ μεγάλο τῆς Συνείδησής μου ἀνάστημα.

Τὼρ αὐτὴ μοιάζει μέσα μου πρὸς ὠραία σπῖθα· καὶ τί μ' αὐτό; οἱ σπῖθες εἶναι οἱ μητέρες τῶν πυρκαγιῶν καὶ ἐγὼ στὸ μέλλον πυρκαγιά στὸ σκότος τοῦ κόσμου. Κ' εἶμαι γεννημένος γιὰ νὰ φωτίσω ὅλον τὸν κόσμον, νὰ ξεδιαλύσω τὸ σκότος ὅλων τῶν μυστηρίων καὶ ὅλων τῶν αἰνιγμάτων, νὰ ῥῶ τὴν ἀρ-μονία μεταξὺ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Ἐγὼ μουνὰ δια-φωτίσω τὸ σκοτεινὸ χάος τῆς ζωῆς τῆς βασανισμέ-νης αὐτῆς γῆς, νὰ ῥήξω καθε βόρβορό της στὸν τάφο τοῦ παρελθόντου».

— «Εἶμαι γεννημένος νὰ λύσω τοὺς δεσμούς τῶν ἀπατῶν καὶ σφαλμάτων, ποὺ ὅλους ἐσύνδεσαν σ' αἰ-ματηρὸ καὶ ἐλκεῖν δεσμὸ χτηνῶν σπαραζομένων».

— «Γεννήθηκα ἀπὸ τὴ Σκέψη γιὰ νὰ καταρρίψω, νὰ χαλάσω, νὰ πατήσω κάτω κάθε παλιό, κάθε ἐλκεῖν, κάθε ποταπὸ καὶ χυδαῖο καὶ... καὶ νὰ δημιουργήσω νέα ἀπάνου σὲ βάσεις ποὺ στέρνωσεν ἡ Σκέψη, ἀπάνω σὲ θέμελα στεριωμένα ἀπὸ τὴν ἐλευθερία, τὴν ὠρισμένη καὶ... τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

— «Θέλω καθένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ἀληθινὰ Ἄνθρωπος».

— «Καταραμμένες ἄς εἶναι ὅλες οἱ πρόληψεις καὶ συνήθειες ποὺ σὰν ἀράχνη περιπλέξανε τὸ νοῦ καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὲς ἐμποδίζουν τὴ ζωή... θὰ τίς μεταβάλλω σὲ ῥημάδια καὶ συντρίμματα».

«Ὅπλο μου ἔχω τὴ Σκέψη καὶ τῆς δύναμης μου ἡ ἀστείρευτη πηγὴ εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστη στὴν ἐλευθερία τῆς Σκέψης, στὴν ἀθανασία της καὶ στὴν αἰώνια παραγωγικότητά της».

— «Ἡ Σκέψη γιὰ μένα εἶναι ὁ παντοτεινὸς καὶ ὁ μόνος ἀληθινὸς φανὸς στὰ σκότη τῆς ζωῆς· βλέπω ὅτι καίει ζωηρότερα, βαθύτερα φωτίζει τὸ βάραθρο τῶν μυστηρίων καὶ προχωρεῖ μέσα στὶς ἀχτίνες τῆς Ἀθάνατης Σκέψης, ἐπάνω στὰ χνάρια της, πάντοτε ἐμπρός καὶ ψηλότερα».

— «Γιὰ τὴ Σκέψη δὲν ὑπάρχουν οὐτ' ἐμπόδια ἀκατάλυτα, οὐτε θεῖα ἀκατανόητα στὴ γῆς καὶ στὸν οὐρανό. Ὅλα ἀπ' αὐτὴ δημιουργοῦνται καὶ τοῦτο τῆς δίνει τᾶγιο, τᾶπαρτο δικαίωμα νὰ κατα-στρίψῃ ὅ,τι μπορεῖ νὰ μολοῖ τὴν ἐλευθερία τοῦ ὕψους της».

— «Μὲ ἡσυχία καλὰ καταλαβαίνω ὅτι οἱ πρόλη-ψεις εἶναι ἀπομεινάδια παλαιῶν ἀληθειῶν, ἐνῶ τὰ σύ-νεφα τῶν πλανῶν ποὺ γυρίζουν ὁλόγυρα στὴ ζωὴ εἶναι πλάσματα ἀπὸ τὴ στάχτη παλιῶν πρόληψεων, ποὺ ἔχουν καεὶ μὲ τὴ φωτιά αὐτῆς τῆς ἰδίας Σκέψης ποὺ μιὰ φορὰ τὰ γέννησε».

— «Καὶ ξέρω καλὰ ὅτι νικῶν, ὅχι ἐκείνοι ποὺ παίρνουν τοὺς καρπούς τῆς νίκης παρὰ κτεῖνοι μένουν στὸν κάμπο τῆς μάχης....

— «Τὶ θὰ εἶπῃ Ζωή, τὸ βλέπω στὴ δημιουργία· μ' αὐτὴ εἶναι αὐτοδιοίκητη καὶ εἶναι ἀπεριόριστη».

— «Πηγαίνω γιὰ νὰ καὶ ὅσο μπορῶ φωτεινό-τερα καὶ βαθύτερα νὰ φωτίσω τὰ σκότη τῆς Ζωῆς· καὶ ἡ καταστροφή μου εἶναι γιὰ μένα τὸ μόνο μου βραβεῖον».

— «Ἀλλὰ βραβεῖα δὲ λιμπίζομαι· βλέπω ὅτι οἱ ἐξουσίες φέρνουν ντροπὴ καὶ εἶναι μονότονες ὁ πλοῦτος πρᾶγμα βαρὺ καὶ ἀνόητο· καὶ ἡ δόξα πρόληψη γεν-νημένη ἀπὸ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀνθρώπων νὰ κρί-νουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀπὸ τὴ δουλική τους συνή-θεια νὰ ταπεινῶνται».

— «Ἀμφιβολίες! Σεῖς εἰστε οἱ σπῖθες τῆς Σκέ-ψης... τίποτες ἄλλο. Μὲ τὴν ξέταξη τοῦ ἑαυτοῦ της, σὰς γεννᾷ ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν δυναμιῶν της καὶ σὰς τρέφει μὲ τὴν ἰσχύ της».

— «Θάρρη ἡμέρα ποὺ στὴν καρδιά μου θὰ ἐνω-θῶναι σὲ μιὰ μεγάλη δημιουργικὴ φωτιά ὁ κόσμος τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀθάνατης Σκέψης καὶ μ' αὐτὴ τὴ φωτιά θὰ κάψω κάθε σκοτεινὸ, κάθε ἄγριο καὶ ποταπὸ ποὺ βρίσκεται στὴν ψυχὴ μου, καὶ θὰ γίνω ὅμοιος πρὸς τοὺς Θεούς, ποὺ δημιούργησε καὶ δημιουργεῖ ἡ Σκέψη».

— «Ὅλα πέρα-πέρα στὸν Ἄνθρωπο καὶ ὅλα γιὰ τὸν Ἄνθρωπο».

Νὰ καὶ πάλι μεγαλόπρεπος καὶ ἐλεύθερος ση-κώνει τὴν κεφαλὴ του καὶ βραδὺς μὰ μὲ βήματα σταθερά προχωρεῖ πατώντας στὰ πτώματα τῶν πα-λιῶν ἰδεῶν· μόνος του ξεσκίζει τὴν ἄπειρη καταχνιά τῶν πλανῶν· κατόπι του σὰ βαρὺ σύννεφο ξαπλώνε-ται ἡ σιωπὴ τοῦ παρελθόντου καὶ ἐμπροστὰ του τὸν περιμένουν σὲ κάθε βῆμα πληθώρα αἰνιγμάτων καὶ γρίφων· εἶναι ἄπειρα καθὼς τᾶστέρια τοῦρανοῦ καὶ γιὰ τὸν Ἄνθρωπο δὲν ὑπάρχει τέλος τοῦ δρόμου του.

Ἔτσι βαδίζει ὁ ἀνίσχυρος Ἄνθρωπος ἐμπρός καὶ ψηλότερα καὶ πάντοτε ἐμπρός καὶ ψηλότερα.

Ὀντέσσα

ΖΗΝΟΒΙΑ ΠΑΛΜΥΡΑ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάει κάθε βδομάδα, σὰν κε-φάλα ληττῶν, ὅλες τίς ἀντιταξίες καὶ ἀνορθογραφίες ποὺ βρίσκονται σὲ καθαραιωτικὰ βιβλία. Συνεργάτης τῆς στήλης αὐτῆς θὴναι ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ πλὴν σὲ βαρβαρισμὸ ποὺ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώ-νουν τὸ νομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποὺ βρίσκεται).

«Τοῦτον φ θ ο ν ὦ ν ἡ δευτέρα σύζυγος του ἡ ὀνομαζομένη Φαύστα, κατηγόρησε κτλ.» (Κ. Καλοῦση Βυζαντ. ὁ Ἱστορ. σελ. 10.)

Κατὰ τὴν ἀκρόασιν, ἡς ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ὁ ἐν Βερολίῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς κτλ. (Ἀνέξ Σμύρνη, 27 Ἀπρίλη, σελ. 3, στ. 4.)

Πρὸς σύστασιν δημοσίας διαθήκης ἀπαι-τεῖται ἡ σύμπραξις τῶν ἐξῆς προσώπων: ὁ διαθέτης.

(Α. Κρασσὰ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Κλη-ρονομικὸν δίκαιον ἔκδοσις Δ'. Σελ. 64).

Διότι πολλοὶ εἰσιν οἱ ἀμφοτέρων τούτων στερούμενοι ἀλλ' οὐχ ἡ τ τ ο ν ἀσκηθέντες... ὁ δὲ ταύτην καὶ μόνην τὴν δεξιότητα κεκτημένος.

(Κρασσὰ, ἴδιο βιβλίον, σελ. 67).

Τοὺς συγγενεῦσιν αὐτοῦ περιεχομένων.

(Ἰδιο βιβλίον, σελ. 86).

Τοὺς συγγενεῦσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν οργανισμόν.

(Σελ. 89).

Ἡ διαθήκη δύναται νὰ γραφῇ . . . διὰ πλειόνων ἡμερῶν.

(Σελ. 93).

Ἐὰν ὁ διαθέτης μετὰ τὴν γραφὴν τινῶν τῆς διαθήκης διατάξεων ἔδωτο τὴν ὑπογραφήν . . . προβαίνων δὲ γράφει καὶ ἑτέρας (διατάξεις), ἐφ' ὧν τίθησι τὴν χρονολογίαν . . . ἀπαντα... εἰσιν ἀκυρα.

(Σελ. ἴδια).

Κατὰ τὸ ἀρχαιότερον δίκαιον ἀκυρὸς ἦν ἔνστασις κληρονόμου καὶ κληροδοσία . . . αἰτία.

(Σελ. 119).

Τὸ δὲ λοιπὸν εἰς ἕτερον, περὶ ὧν δὴλη ὡσαύτως τοῦ διαθέτου βούλησις πρόκειται, περιέληθη . . .

(Σελ. 121).

Ἡ ὑποκατάστασις προϋποτίθηται ἔνστασις ἢ ἀνευ... οὐ ἐνεκεν . . .

(Σελ. 156).

Κατὰ διάταξιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ οἱ ἀνιόντες δύνανται νὰ ἐγκαταστήσωσι κληρονόμον διὰ τὸν τὰς φρένας νοσοῦντα κατὶντα καὶ ἡ τις ὡς ἐκ τῶν λέξεων τῆς διατάξεως καθ' ὑπόδειγμα ὑποκατάστασις καλεῖται.

(Σελ. 170).

Κατὰ τὰ ἀξιώματα τοῦ δικαίου ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπεξοφῆσι ὡς καὶ ὁ εἰσποιηθεὶς αὐτεξοφῆσι ὁ φίσταται . . .

(Σελ. 191).

Ἡ ἐκ τῆς υἱοθεσίας συγγένεια καὶ τὸ ἐκ ταύτης κληρονομικὸν δικαίωμα ὁ φίσταται ἐφ' ὅσον ὑπάρχει υἱοθεσία.

(Σελ. 200).

Ὁ διαθέτης οφείλει . . . εἶτε ἐγκαθιστῶν, εἶτε νὰ ἀποκληρώσῃ.

(Σελ. 238).

Ὅπου ἀποδείχεται πρώτη φορά πῶς ἔνα τραῖνο (μάλιστα ὁλόκληρος σιδηρόδρομος μὲ γραμμὲς, σταθμοὺς, δειχτες κτλ.), ὅτα φέβγει κάθε 20 λεπτά τῆς ὥρας, φέβγει καὶ κάθε ὥρα.

«Ἐν Λονδίῳ, τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1906.

«Ὁ Σιδηρόδρομος ἀναχωρεῖ ἀπὸ Fenchurch Street εἰς Millwall Docks ἀνὰ 20 λεπτά καὶ ὥραν.

»Οἱ Ἐπίτροποι

»Μ. Κοργιλένιος Πρόεδρος

»Γ. Κ. Σαραμαγκᾶς

»Π. Ράλλης

»Σ. Παπαντωνόπουλος, γραμματεὺς».

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ὁ κ. Σταματάκιος Βάλβης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς σταλῇ τὸ ἀκόλουθον γράμμα. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ Βουργάρικη θηριωδία καὶ τῇ φοβερῇ κίψᾳ, τὸ γράμμα τοῦ κ. Βάλβης ἔρχεται σὰν εὐεργετικὸν δροσιστικόν.

Κύριε «Νουμά».

Διαπρεπὲς μαθητὴς μου, τακτικώτατος τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος ἀναγνώστης καὶ ἀδυσώπητος τῶν σκευμάτων καὶ τῶν ἀκοπῶν αὐτῆς πολέμιος, μοὶ ἰκόμισε γελῶν χθὲς τὸ τελευταῖον καὶ τὸ προτελευ-

ταῖον ὤμων φύλλον, ἵνα ἐν μὲν τῇ τελευταίῳ ἴδω ἑλκώδη τινὰ προσωπικὴν κατ' ἐμοῦ ἐπίθεσιν τοῦ ἐν Βακοῦ ἱατροῦ Κ. Λαναρά, καταστήσαντος ἑαυτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν κ. Μιστριώτην ἐπιστολῆς ζῶν παράδειγμα τῆς παροιμίας,

«Ἄλλων ἱατρός, αὐτὸς ἔλκεσι βρύων,

ἐν δὲ τῷ προτελευταίῳ ἐπέξελθω, ἅτε μεταφράστης ὦν ὁλοκλήρου τοῦ Πινδάρου, χυδαῖαν τινὰ, χυδαϊστὰν τοῦ ἸΔ' τῶν Ὀλυμπιονικῶν μετάφρασιν. Καὶ τὴν μὲν τρισαθλίαν μετάφρασιν ἐπέξελθον ἀμέσως ἑλῶν καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῇ προσθήκῃ μιᾶς ἐτι γελοιογραφίας εἰς τὴν ἀνισθνήκην πινακοθήκην τῶν εὐτραπέλων μεταφράσεων τῆς Ἰλιάδος καὶ τοῦ Ἐδωγγελίου, πινακοθήκην, ἣν θαυμασιῶς ὑπερεπλούτισαν τὰ ἀκατονόμαστα ἐκτρωματικὰ στιχοπλοκήματα τοῦ ἐν Βακοῦ ἱατροῦ Κ. Λαναρά, δι' ὧν περιεχρίσθη σπαιλλὰς καὶ πειλέθοις ὁ παντλήμων Εὐριπίδης, — ἀλλὰ, βίψας ἐπειτα τυχαίως τὸ βλέμμα μου καὶ εἰς τὴν προηγούμενην τοῦ προτελευταίου ὤμων φύλλον σελίδα ἐνέτυχον Βουλγαρικοῖς τισι κατὰ τοῦ Παρθενῶνος στίχοις προδῆλου ὑποδοιμαίου ἐχιδνικοῦ περιεχομένου, προσφωνουμένοι εἰς ὤμας. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν παμμιάρων τούτων στίχων, προκαλέσασα τὴν ἀμύθητον βδελυγμίαν καὶ ἀγανάκτησίν μου, συμπροσέκαλε παραχρῆμα καὶ τὸ ἐξῆς ποιημάτιόν μου, ὅπερ ἔνεκα τοῦ τρόπου, καθ' ὃν παρήχθη, λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ προσφωνήσω ὑμῖν, λογιζόμενος ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ἂν ἐν τῇ διακρινούσῃ ὤμας συγκαταβατικότητι ἀποδείξησθε καὶ τούτην τὴν προσφώνησιν.

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Προσφωνεῖται τῷ κυρίῳ Δ. Π. Ταγκοπούλῳ.

Ἀστράπτων πρὸ ἐμοῦ ὁ Παρθενὼν

ἐν τῷ φωτὶ ὑψοῦται τῆς ἡμέρας.

Ὅποιον κάλλος ἄφθιτον ἄγνων!

Ὅποιον κλῆος μὴ γινώσκον πέρας!

Ἐρίζει πρὸς αὐτὸν τοῦ οὐρανοῦ

ὁ τηλαυγὴς φωστὴρ ὁ πλήρης δόξης,

ἀλλὰ νικᾷ τὸ σέμνωμα τοῦ Νοῦ

ἐν ταῖς γραμμαῖς αὐτοῦ ταῖς λεπτοτέτοις!

Ἡ δύσις φθάνει· ἴα πορφύρα

ὁ Ὑμηττός προχέει ἀτενίζων

πρὸς μάραμα τσοῦτον ἱερά,

ἐκεῖ τὴν δύσιν μὴ ἀναγνωρίζων,

καὶ Ἰστέφανος ὁ Παρθενῶν

ὡς Φοῖβος ἄδυτος κοσμεῖ τὴν πόλιν

τὴν Ἰστέφανον τῶν Ἀθηνῶν,

ἥτις κοσμεῖ τὴν οἰκουμένην ὅλην.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν· ἄστρων σφαιρὰ

καθίστανται τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος,

καὶ ἄνω τοῦ ναοῦ προσμειδᾷ

φῶς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης ἔρωσ.

Καὶ φθίνει ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός,

τοῦ βράχου κάτωθεν τῷ θαλάσῳ ἔρπον,

ὁ Φθόγος, μέλας ὅφρις ἐλικτός,

προδότης φύσει καὶ προδότης τέρπων! . . .

Οὕτως ὁ Δαίμων, ἐμπλεὺς κακῶν,

μακρὰν τῶν φῶτων ζῶν τῶν ἀνεσπέρων,

λυσσᾷ κατὰ τῶν χώρων τῶν γλαυκῶν,

λυσσᾷ ἐν τῷ πυθμένι τῶν νερτέρων.

Ὅμοιως νόσος πνεύματος φθινὰς

δρακὸς Βουλγάρων—ἡ Ἀνθρωπολόγικον

ν' ἀνατινάζῃ χθὲς τῆς Ἀθηνᾶς

διανοεῖτο, ὡς γνωστὸν, τὸν οἶκον . . .

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1906.

ΣΤΑΜΑΤΑΚΙΟΣ Δ. ΒΛΑΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΑΜΟ

ΤΟ ΜΑΛΑΓΑΡΙ

Τὸ Μαλαγάρι εἶνε μιὰ πνεύμορφη ἔξοχη. Ἐῖνε μακριὰ ἀπὸ τοῦ νησιῦ μου τὴν πρωτεύουσά. ὡς μιστὴ ὥρα, πηγαίνουμε ὁμῶς γληγορώτερα μὲ τ' ἄμαξι ἢ μὲ τὴν βάρκα. Σ' ἐμᾶς τὸ Μαλαγάρι εἶνε ὅ,τι στοὺς Ἀθηναίους τὸ Φκλήρο. Ἐδῶ ἡ φύση ἐπικρύπτει ἀφθονὰ τὰ δῶρα τῆς καθάρου αἰέρας· κρουσταλλένια νερά· τὸ καλλίτερον στόλισμα τοῦ Μαλαγαρίου εἶνε ἕνα δάσος ἀπὸ πέρκους· στήν ἀμμουδιὰ τὴν ἀφροσπεφάνωτη εἶναι τὸ χτίριο τῆς Ἐπαγγελιατικῆς Σχολῆς. Ἐδῶ τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ μαθαίνουνε πρακτικὰ πράγματα καὶ ἔχῃ στίχους τῆς Κυρά Ἀγκῶς καὶ οἱ νέοι μᾶς τέχνες βιοποριστικές, λίγο παραπάνω ἀπὸ τὸ Σκολεῖο—ἐντὸς περιβάλλοντος καλλιανθοῦς καὶ μυρόεντος—ὅπως ἔγραφε ἄλλοτε καπνὸς ὀχτρός τῆς Ἀλήθειας φανατισμένος καθαρεβουσιάνος βρίσκεται μιὰ κομψή, ἐκκλησιούλα. Θερρῶ πῶς εἶνε χτισμένη ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Σηκιωμοῦ τὸν ἀξέχαστο. Ὁ παππᾶς λειτουργεῖ σπάνι· σὲ περιστάσεις μονάχα ἐξαιρετικές. Ἐτυχε μιὰ φορὰ νὰ βρεθῇ κατὰ σύμπτωση στὴ λειτουργίᾳ μιὰ ἀδελφὴ καὶ ξιάτικη ἡ φύση! ὅλη μοσκοδόλα ἀπὸ τῶν λουλουδιῶν τὴν ἀναγέννησιν τὸ κύμα τραγουδοῦσε τὸ αἰῶνιο ἀρμονικὸν τοῦ τραγοῦδι· σ' ἕνα ρυθμὸ ἀφάνταστο καὶ μεγαλόπρεπο καὶ ὁ παππᾶς μέτα στήν ἐκκλησιὰ δοξολογοῦσε τὸν αἰῶνιο· τέτοιες στιγμὲς εἶναι ἀλησιμώντες, γὰρ μένα τουλάχιστο· κάποιος μεγαλοφάνταστος συγγραφεὺς, ὅχι βέβαια δικός μας, γράφει κάπου δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποῦ—πῶς τὸ αἶσθημα τῆς θρησκείας μπαίνει καλλίτερα στὴν ἄθρωπο ἅμα ἀκούει τὰ θεῖα λόγια σὲ μικρὴ ἀπέριττη ἐκκλησιούλα μὲς στήν ἔξοχὴ παρὰ σὲ ἐκκλησιὰ τρανή, (κοίταξε τοῦ Οὐλάνδ, Γράμματα σ' ἕνα φίλο του). Τὴν 1η τοῦ Ἀλωνάρι γιορτάζει ἡ ἐκκλησιὰ—τῶν Ἀγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀνιγύρων—τὴν παραμονὴ ὁμῶς γίνεται τὸ ὡστὸ πανηγύρι.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς παραμονῆς ἀρχινᾷ ὁ κόσμος νὰ κουβαλιέται στὸ Μαλαγάρι. Ὁ περισσότερος εἶναι ἐργατικός, ἔρχεται νὰ ξεκουραστῇ σ' ἀφτά τὰ μέρη τὰ μαγεφτικὰ ὕστερα ἀπὸ τὴ βδομηδικτικὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ δίνει τὸ ψωμὶ ἐνῶ στεφανώνει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ ἴδρωτα τίμιον, ν' ἀναπνέψῃ καθαρὸ αἶρα, νὰ διασκεδάσῃ κομμάτι καὶ διασκεδάσῃ λαμπρά. Πόσο μ' ἐκρίσιν αἱ λαϊκὲς διασκεδάσεις γὰρ νὰ γίνῃ μιὰ τέττα δὲν ἀπαιτοῦνται πολλὰ πράγματα. Λίγο ἀθάνατο, κρασί Σκιωτικό βέβαια ἀπ' ἀφτὸ ποὺ τραγοῦδῃτε ὁ Μπαύρωνας ὁ ξακουστός στὸ Δὸν Ζινάν, καὶ ὄρεξη. Ἐχουμε δῶ καὶ τὰ ὑπαίθρια καφενεῖα, μὲ κατὶ ξύλα ποὺ οἱ τεχνίτες τὰ λένε τάβλες κατασκευάζεται ἕνας πάγκος· δυὸ τρεῖς σημαίες εἶναι στολισμός του.

Ἀργότερα ἔρχονται καὶ ἄλλοι πωλητές. Μαζὺ μ' ἀφτούς βλέπω καὶ πανοραματῆδες καὶ μιὰ τσιγὰνα ποὺ λείει τίς τύχες καὶ μαζώνει δεκάρες ἀπὸ τὸν ἀπλοῦκό κοσμάκη. Τί κίνητη καὶ χαρά.

Ὁ ἱεραρινὸς ἀρχινᾷ στὶς τέσσερις. Ἐρχονται κατὰ διαταγὴν τοῦ Δεσπότη ἀρκετοὶ παπαδες καὶ ψαλτάδες καλλίφωνοι, ὥστε γίνεται μὲ μεγάλη λαμπρότητα καὶ σεμνοπρέπεια ἡ ὁμορφὴ τελετὴ.

Ὅλο τὸ χρόνον ἡ ἔξοχὴ ἀφτὴ ἡ μαγεφτικὴ εἶναι βυθισμένη σὲ ποιητικὴ σιγαλιά. Τώρα τί φωνὲς καὶ κακὸ· νὰ καὶ ἡ φιλαρμονικὴ μᾶς. Παίζει μὲ μεγαλοπρέπεια τὸν Ἐθνικὸν μᾶς ὕμνον τοῦ ἀθάνατου